

جمعه 23 فروردین 1398 - 6 شعبان 1440 - 12 آوریل 2019

پاسخ حضرت امام خمینی(ره) به تلگراف آیت الله حکیم برای هجرت به نجف (1342 ش)

پاسخ حضرت امام خمینی(ره) به تلگراف آیت الله حکیم برای هجرت به نجف (1342 ش)
مدت کوتاهی پس از تهاجم وحشیانه مزدوران رژیم پهلوی به مدرسه فیضیه، موج خشم و نفرت ناشی از این فاجعه، از مرزهای کشور فراتر رفت و حوزه‌های علمی نجف و کربلا را نیز فرا گرفت. در این میان علاوه بر اعتراض مراجع، علما و طلاب عراق، علمای کربلا طی تلگراف و طومارهایی که برای رؤسای کشورهای عربی و اسلامی فرستادند، پرده از جنایات رژیم شاه برداشته و اهداف نهضت امام خمینی و مظلومیت روحانیت شیعه را به علما و مسلمانان کشورهای دیگر رساندند. آیت الله سید محسن حکیم طی تلگرافی، علمای ایران را به صورت دسته جمعی به مهاجرت از ایران به نجف اشرف دعوت نمود. این دعوت گرچه عملی نبود ولی در ایجاد نفرت نسبت به شاه و افشای ماهیت ضداسلامی آن تاثیر بسزایی داشت. رهبر نهضت اسلامی ایران طی تلگرافی در پاسخ آیت الله حکیم در تاریخ 23 فروردین 1342، خاطر نشان ساختند که وحدت کلمه علمای اسلام و مراجع وقت می‌تواند حافظ استقلال کشور و موجب قطع دست اجانب و دفاع از حریم اسلام و قرآن گردد. ایشان همچنین هجرت مراجع و علمای اعلام را موجب در معرض سقوط قرار گرفتن مرکز بزرگ جهان تشیع دانسته، این عمل را صلاح ندیدند. روز دندانپزشکی

به منظور گسترش و پیشرفت خدمات درمانی و بهداشتی دهان و دندان در مناطق محروم کشور و روستاها، مجلس شورای اسلامی در 23 فروردین 1360، قانون تربیت بهداشت کاران دهان و دندان را تصویب کرد. در این قانون، مجلس، وزارت بهداشت و درمان را موظف نمود که داوطلبانی را برای تربیت در این دوره، جذب کند و پس از دادن آموزش‌های لازم، با مدرک فوق دیپلم، آنان را در مناطق محروم به خدمت گمارد تا از این طریق، ضمن ارائه خدمات اولیه، از شیوع بیماری‌های دهان و دندان جلوگیری نموده و اصل پیشگیری را مورد نظر قرار دهند. از آن پس و به پیشنهاد جامعه اسلامی دندان پزشکان، روز 23 فروردین به عنوان روز دندانپزشکی نامگذاری گردید.

علامه ابراهیم خویی در سال 1247 ق در خوی متولد شد و پس از فراگیری مقدمات علوم، راهی نجف اشرف گردید. وی در محضر استادانی هم‌چون شیخ مرتضی انصاری و شیخ حسین کوه‌ای و کمره‌ای کسب فیض کرد و به اجتهاد دست یافت. پس از آن به ایران بازگشت و در زادگاه خود به ارشاد مردم، تدریس علوم و معارف اسلامی و تألیف کتاب پرداخت. علامه خویی در فقه، اصول فقه، حدیث، کلام، فلسفه، عرفان و رجال استادی برجسته بود. مورخان او را به داشتن فضل بسیار و گشاده‌دستی می‌ستایند. الذرّة النجفیة، اثری منظوم در شرح نهج‌البلغه مشتمل بر چهار هزار بیت و نیز کتاب شرح چهل حدیث از اوست. این عالم بزرگ در راه ایجاد حکومت مشروطه و ظلم‌ستیزی و آزادی خواهی تلاش بسیار کرد و سرانجام در 78 سالگی به دست عوامل محمدعلی شاه قاجار، در منزل خود به شهادت رسید.
تولد "الکساندر آستروفسکی" نمایش‌نامه‌ریز؛ نام‌ریز؛ نویسنده روسی (1823م)

الکساندر نیکالایویچ آستروفسکی، نمایش‌نامه‌ریز؛ نام‌ریز؛ نویسنده معروف روسی در 12 آوریل 1823م در مسکو به دنیا آمد و پس از طی تحصیلات خود در رشته حقوق، به وکالت دعاوی پرداخت. وی در همین زمان به نگارش روی آورد و در ابتدا آنچه را درباره طبقه بازرگانان، محیط زندگی و خصوصیات اخلاقی آنها فراگرفت در آثارش منعکس کرد. آستروفسکی تا آخر عمر هر سال یک کمدی منتشر کرد و خود نیز در کشور روسیه به شهرت رسید تا جایی که در شمار برجسته‌ترین نمایش‌نامه‌ریزان؛ نویسان قرن نوزدهم و بیستم؛ گامان اعتدالی حقوق تئاتر در روسیه بود. آستروفسکی به موازات نگارش نمایش‌نامه‌های کمدی و تاریخی، به موضوع و تاریخ معاصر خود نیز توجه خاص داشت و در این زمینه نیز آثاری خلق کرد. موضوع در نمایش‌نامه‌های آستروفسکی پیوسته رو به گسترش می‌رود و علاوه بر طبقه بازرگانان، طبقه‌های دیگر جامعه را نیز در برمی‌گیرد. وی در عرصه نگارش، هم‌چون یک نقاش برجسته، جامعه عصر خویش را به نمایش می‌گذاشت. بینش نیرومند، تازگی طبع و قلم وی در تبدیل واقعیت‌های زندگی و اجتماع به نمایش‌نامه، از یک سو باعث قرار گرفتنش در جایگاه یک شخصیت استثنایی شد و از طرف دیگر، عامل تغییرات مهمی در تئاتر روسیه گردید. نفوذ و تاثیر آستروفسکی در ادبیات و آداب و رسوم روسیه چنان اوج گرفت که او را بزرگ‌ترین نمایش‌نامه‌ریز؛ نویسنده روسیه در دوره رئالیسم یا واقع‌گرایی دانسته‌اند. وی هم‌چنین در راه ایجاد تئاتر ملی، خارج از حیطه سانسور و انحصار تلاش کرد و تا رسیدن به این هدف، این مسیر را ادامه داد. از آستروفسکی آثار متعددی برجای مانده که توفان، جنگل، دختر برفی، رؤیا بر رود ولگا و قربانی آخر از آن جمله‌اند. الکساندر آستروفسکی سرانجام در 14 ژوئن 1886م در شصت و سه سالگی

